

Bachman Bolesław (1911-2002) – Prezes Zarządu Środowiskowego AZS Łódź, pracownik naukowy Politechniki Łódzkiej, kier. Katedry Fermentacyjnej. Urodził się w Drohobyczu w woj. lwowskim w 1911 r. Od najmłodszych lat miał ciążoty do sportu. Narciarstwo, tenis, siatkówka, szermierka i kolarstwo stanowiły drugą naturę Prezesa po działalności społecznej. Do AZS wstąpił w 1929 r. Był znanym sportowcem AZS na Politechnice Lwowskiej, gdzie uczęszczał na wydział chemii, cenionym działaczem w sekcji szermierczej AZS „Pogoń”. Lata 1937-39 spędził w wojsku, we Włodzimierza Wołyńskim, w pułku artyleryjskim. W okresie kampanii wojennej przebywał we Lwowie, a pod koniec wojny w Warszawie. Po wyzwoleniu w 1945 r. jest organizatorem Wyższej Szkoły Gospodarstwa Wiejskiego w Łodzi. Ciężka i odpowiedzialna praca nie oderwała prezesa ani na chwilę od sportu. Z ramienia senatu uczelni był opiekunem W.F., czynnym zawodnikiem w szermierce, ba zdobył tytuł Akademickiego Mistrza Polski w Szabli. Od 1950 r. poświęcił się pracy naukowej. Wyszkolił około 200 inżynierów specjalistów w zakresie przemysłu farmaceutycznego. Ze sportem rozstać się nie mógł! Pełnił funkcję Prezesa Okręgowego Związku Szermierczego, był członkiem Polskiego Związku Szermierczego, długoletnim Przewodniczącym Sądu Koleżeńskiego tego Związku. Pomagał w organizacji sportu na wsi, był założycielem zespołu sportowego LZS w Krzynie k/Zgierza. Z ramienia Senatu P. Ł. Był odpowiedzialny za AZS na tej uczelni. Był wiceprzewodniczącym Zarządu Głównego Stow. Techn. i Inż. Przemysłu Spożywczego N.O.T. w Warszawie. Członek Międzynarodowej Komisji dla Badań Olejów Fuzlowych. Sędzia państwowy P.Z.Sz., Prezes Zarządu Środowiskowego AZS. Odznaczony najwyższymi odznaczeniami AZS. [wg S. Stadniczenko, APS 16, 1962, s. 28-29]. Fot. www.stc.pl

Banaś Bolesław urodził się 17 marca 1912 roku w Łodzi w rodzinie inteligenckiej. Po ukończeniu szkoły powszechnej w 1927 roku, uczęszczał do Gimnazjum Ogólnokształcącego, a następnie do Szkoły Handlowej, którą ukończył otrzymując uprawnienia ekonomisty. W latach 1932 - 39 pracował jako urzędnik - księgowy m. in. w zakładach E. Heinego. Uprawianie sportu rozpoczął od siatkówki w 1928 roku w zespole Koła Sportowego „Absolwenci” trenowanym przez nauczyciela wychowania fizycznego Wąsika. W barwach tego stowarzyszenia wywalczył klubowe wicemistrzostwo Polski. Z szermierką zetknął się w 1930 roku w Wojskowym Klubie Sportowym „Łódź”. Jego pierwszym fechtmistrem był sierżant Zygmunt Rudnicki. W barwach WKS „Łódź”, a następnie Policyjnego Klubu Sportowego kilka w krotne zdobywał mistrzostwo indywidualne i drużynowe Łodzi w latach trzydziestych we florecie i szpadzie. Wywalczył tytuł mistrza Polski w szpadzie w 1937 roku kl. „B”, a w 1939 roku kl. „A”. Po zakończeniu działań wojennych jeszcze raz, jako zawodnik AZS Łódź zdobył w 1946 roku tytuł mistrza Polski w szpadzie. Reprezentował barwy kraju na XIV Igrzyskach Olimpijskich w Londynie, gdzie w turnieju indywidualnym w szabli zajął V miejsce w grupie odpadając z dalszych walk, natomiast w drużynowym turnieju szablowym przyczynił się swoimi ośmioma zwycięstwami do zajęcia przez zespół Polski 5 - 8 miejsca. Walczył również w jednym z meczów drużynowego turnieju szpadowego. Łącznie B. Banaś ośmiokrotnie reprezentował barwy narodowe oraz czterdziestopięciokrotnie występował w reprezentacji Łodzi. Od 1950 roku po uzyskaniu patentu trenera I klasy prowadzi pracę szkoleniową w sekcji szermierczej AZS Łódź i społecznie działa w Polskim Związku Szermierczym i OZSZ. A. Bogusz, Łódzcy olimpijczycy, Łódź 1984, s. 50.

Bauer Jan: ur. w 1919 r. AZS Łódź. Strzelec sportowy, działacz i sędzia asystent. Jeden z pionierów strzelectwa sportowego w AZS. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 336.

Bednarek, Agata lekka atletyka, Ur. 28.06.1988 Smaszków gmina Błaszki, powiat Sieradz. Kluby: MULKMOS Sieradz 2005-2007, AZS Łódź 2008-2016. Klub na igrzyskach: AZS Łódź. Pierwszy trener: Tomasz Kuś. Trenerka, która miała wpływ na jej karierę: Henryka Blasuz. Trener na igrzyskach: Paweł Jesień. IO Londyn 2012, rezerwowa w sztafecie 4 x 400 m. Mistrzostwa świata: Moskwa 2013 (rezerwowa w sztafecie 4 x 400 m, Polska odpadła w półfinale). 4 razy mistrzyni Polski w biegu na 400 m: Bydgoszcz 2009, Bielsko-Biała 2010, Bydgoszcz 2011, Bielsko-Biała 2012. Halowa mistrzyni Polski, bieg na 400 m: Spała 2013. Rekordy życiowe: 400 m - 52,41, 200 m - 23,91. Ukończyła II LO im. Stefana Żeromskiego w Sieradzu (2007), absolwentka Wydziału Pedagogiki Kultury Fizycznej i Zdrowotnej Uniwersytetu Łódzkiego (2012). Mimo czterech z rzędu tytułów mistrzyni Polski w biegu na 400 m i najlepszego wyniku spośród Polek w roku olimpijskim, trener reprezentacji, Paweł Jesień, wyznaczył jej jedynie rolę rezerwową. Czuli się skrzywdzona, żaląc się w jednym z wywiadów: - Brutalnie odebrano mi zaszczyt reprezentowania Polski na olimpiadzie. Nigdy nie uda mi się spokojnie opowiadać o tym. Wcześniej byłam w składzie wszystkich biegów sztafetowych, w których reprezentacja Polski brała udział - dodała. Była wymieniona w gronie pięciu kandydatek do tytułu miss londyńskich igrzysk, ale to nie złagodziło jej rozgoryczenia. W 2015 uczestniczyła w projekcie Urzędu Miasta Łodzi dla młodzieży szkolnej „Lekkoatletyczna Łódź”. Rok później, w wieku zaledwie 28 lat, niespodziewanie ogłosiła zakończenie kariery. Marek Kondraciuk, M. Łopiński, Olimpijczycy z Łodzi regionu. Paryż 1924 – Rio 2016, Łódź 2017, s. 95.

Blasuz, Henryka, rozpoczęła treningi w grupie Jerzego Koca, w roku 1964 była medalistką MPJ. Trener namówił ją do ukończenia kursu instruktorów lekkoatletyki. Henia Blasuz to po prostu żeński AZS. Jeśli jej nie ma, to czegoś na tym stadionie brakuje. Ze Szkoły nr 79 w Łodzi gdzie przez wiele lat była nauczycielem wychowania fizycznego „wyciągnęła” i wychowała cały szereg klasowych zawodniczek, począwszy od Zosi Białek-Sygdziak, a skończywszy na Magdzie Kanieckiej. Trenerka o ogromnym zaangażowaniu, niekiedy wcale niełatwo się z nią rozmawia i dyskutuje. Jednym słowem „Pani Trener”. Na podstawie, J. Madej, Nasi Trenerzy, Zeszyty Historyczne AZS nr 1/2005 (60 lat AZS Łódź), s. 97-101.

Borowski Bronisław; szermierz; ur. 31 marca 1935 w Wilnie. Florecista i szablista w polskich klubach; m.in.: AZS Łódź 1958-1962. Trener; m.in. w Duńskim Związku Szermierczym 1984-1993. Miejsce zamieszkania: Polska. Z. A. Judycki, Polscy sportowcy w świecie, Warszawa 2014, s. 29.

Budziejewski Kamil lekka atletyka ur. 14.09.1988 Żyrardów. Kluby: MŁUKS Rawa Mazowiecka 2000-2008, AZS Łódź od 2009. Klub na igrzyskach: AZS Łódź. Pierwszy trener: Jarosław Wasiak. Inni, którzy mieli wpływ na jego karierę: Krzysztof Węglarski i Piotr Kuczkowski. Trener na igrzyskach: Józef Lisowski. IO Londyn 2012, 4 x 400 m: 9. Polska 302,86 (został wykluczony z ekipy i nie wystartował). Mistrzostwa Europy, 4 x 400 m Helsinki P 2012 (Polska 4 miejsce, 3.02,37, biegł w eliminacjach). Drużynowe mistrzostwa Europy, 4 x 400 m: Sztokholm 2011 - Polska 4 miejsce. Wicemistrz Polski: Bydgoszcz 2009, 4 x 400 m z AZS Łódź 308,49. Halowy wicemistrz Polski: Spała 2010, 400 m, 47,20. Pochodzi z Żyrardowa, biegać wyczynowo zaczął w Rawie Mazowieckiej.

kiej, a najlepszy okres w karierze miał w Łodzi. Jego olimpijska przygoda w Londynie 2012 skończyła się głośnym incydentem. Wieczorem 5 sierpnia w wiosce olimpijskiej Kamil miał ostre spięcie z innym kandydatem do sztafety Patrykiem Dobkiem, za co został wykluczony z reprezentacji i na własną prośbę wrócił do kraju. Pojawiły się głosy, że łodzianin został sprowokowany. Komisja dyscyplinarna PZLA uznała go jednak za winnego i na pół roku wykluczyła z reprezentacji Polski. Później już do niej nie wrócił. Absolwent Uniwersytetu Łódzkiego, kierunek pedagogika kultury fizycznej i zdrowotnej (2012). Od 2012 funkcjonariusz Komendy Wojewódzkiej Policji w Łodzi. Trzykrotny złoty medalista mistrzostw Europy Policjantów i Strażaków w Brukseli 2014. Marek Kondraciuk, M. Łopiński, Olimpijczycy z Łodzi regionu. Paryż 1924 - Rio 2016, Łódź 2017, s. 306, s. 97.

Butrym, Mirosława (z domu Lisowska). Absolwentka XXI Liceum Ogólnokształcącego im. Bolesława Prusa w Łodzi z roku 1959. W liceum uważana była za wybitną sportsmenkę, zdobywała indywidualnie i zespołowo wiele nagród i tytułów w turniejach ping-pongowych. Po ukończeniu liceum studiowała włókiennictwo w PŁ. W czasie studiów była zawodniczką łódzkiego AZS i członkiem kadry narodowej tenisa stołowego. Reprezentowała Polskę na mistrzostwach świata i Europy w tenisie stołowym (Malmo, Lubljana, Londyn, Lyon i Sztokholm). Zdobyła tytuł mistrzyni świata w turnieju pocieszenia mistrzostw świata oraz mistrza Polski (1971). Swoje życie zawodowe związała z zakładem KONSTILANA w Konstantynowie Łódzkim. Śpiewa w chórze ECHO w Konstantynowie. Jej syn Paweł ukończył Akademię Rolniczą w Poznaniu. www.lo21.szko.ly.lodz.pl/index.php?page=wybitni; Fot:<https://nowytomysl.nowinylokalne.pl/mistrzynie-polski-odwiedzila-opalence/>

Caban, Zdzisław, (ur. 25.11.1930, zmarł w dniu 19 sierpnia 2000 roku), zasłużony nauczyciel akademicki, prof. dr hab., były zawodnik i działacz sportowy roku w Mysłowicach. W roku 1947 rozpoczął zawodową służbę wojskową, jako podchorąży w Oficerskiej Szkole Broni Pancernych i Wojsk Samochodowych. W końcu lat 50. zostaje wykładowcą w Studium Wojskowym Politechniki Łódzkiej, a następnie jest przeniesiony do Wojskowej Akademii Medycznej w Łodzi na stanowisko szefa służby Samochodowej. Pracuje w WAM i kończy jednocześnie studia na Wydziale Pedagogiczno-Psychologicznym WAP. Po ich ukończeniu, w roku 1974 rozpoczyna pracę jako nauczyciel akademicki w Instytucie Higieny Psychiczej WAM, gdzie awansuje od starszego asystenta do adiunkta. Po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego obejmuje stanowisko profesora i kierownika Zakładu Psychologii Pracy i Służby Wojskowej. Zdzisław Caban z powodzeniem łączy służbę wojskową z obowiązkami nauczyciela akademickiego, zawodnika oraz aktywnego działacza Akademickiego Związku Sportowego. Ostatni raz spotkaliśmy się na bieżni, jako zawodnicy w symbolicznym biegu, który się odbył w 1971 roku z okazji uroczystego otwarcia krytej bieżni ze sztuczną nawierzchnią na obiektach AZS w Łodzi. W biegu tym wystartowali również, oprócz nas, byli olimpijczycy Eulalia Sz wajkowska - Caban, Irena Szewińska, Andrzej Badeński. W latach 60. i 70. Zdzisław Caban pełnił szereg odpowiedzialnych funkcji we władzach Środowiskowych łódzkiego AZS. Był kolejno wybierany na wiceprezesa, a następnie prezesa Zarządu Środowiskowego AZS w Łodzi oraz członka Zarządu Głównego AZS. Całe swoje życie związany był z lekkoatletyką. Przez wiele lat zajmował się działalnością szkoleniową prowadząc zajęcia w sekcji lekkoatletyki WAM oraz sędziując zawody lekkoatletyczne. Za swoją wieloletnią pracę i działalność odznaczony był m.in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Odznaką Zasłużony Działacz Kultury Fizycznej i Odznaką Zasłużony dla m. Łodzi. Marzeniem

Zdzisława było uaktywnienie koła seniorów AZS w Łodzi. Na podstawie, A. Pyć, Zdzisław Caban - pożegnanie, Zeszyty Historyczne AZS nr 1/2005 (60 lat AZS Łódź), s. 89-90.

Chrzęszcz, Włodzimierz (wspomnienie) - spokojny, dokładny. Za jego kadencji nastąpiła lawina awansów zawodowych, podniosły się wyniki sportowe AZS, otrzymaliśmy lokal przy ul. Piotrkowskiej 48. Szkoda, że odszedł na wcześniejszą emeryturę. Zielińska Joanna, Tego mi teraz brakuje (wspomnienie), w: Jaworowicz, Jerzy, 40-lecie współpracy Studium Wychowania Fizycznego i Sportu UŁ z Klubem Uczelnianym AZS UŁ, Łódź 1992, s. 44-47.

Czerbniak Jerzy lekka atletyka Ur. 29.09.1947 Kutno. Klub: AZS Łódź 1965-1975. Klub na igrzyskach: AZS Łódź. Trener: Władysław Kwiatkowski. Trener na igrzyskach: Winicjusz Nowosielski. IO Monachium 1972, sztafeta 4 x 100 m: 6. Polska 39,03 (Tadeusz Cuch, Jerzy Czerbniak, Zenon Nowosz, Stanisław Wagner). Polacy wygrali bieg eliminacyjny (39,11), w półfinale zajęli 3 miejsce (38,90), ustanawiając rekord Polski i awansowali do finału. Mistrz Polski, bieg na 200 m). Wicemistrz Polski, bieg na 200 m. Rekordy życiowe: 100 m 10,51 i 200 m 21,10. Sport wyczynowy zaczął uprawiać dopiero na pierwszym roku studiów, wykorzystując naturalne predyspozycje do biegów sprinterskich. Jego przygoda z „królową sportu” trwała tylko 10 lat. Potrafił godzić sport ze studiami, a nawet z karierą naukową w jej pierwszej fazie. Krótko był kierownikiem sekcji lekkiej atletyki w AZS Łódź (1975-1977), ale później dusza naukowca zwyciężyła i poświęcił się pracy badawczej i dydaktycznej. Ukończył Szkołę Podstawową nr 1 (1961) i LO im. Jana Henryka Dąbrowskiego w Kutnie (1965). Absolwent Wydziału Matematyczno-Fizycznego Uniwersytetu Łódzkiego (dyplom z wyróżnieniem 1970). Pracownik naukowy Uniwersytetu Łódzkiego, wykładowca akademicki, dr fizyki 1978, dr habilitowany 1993, profesor nadzwyczajny 1994, kierownik Zakładu Fizyki Powierzchni w Katedrze Fizyki Ciała Stałego Uniwersytetu Łódzkiego. Prorektor do spraw nauki i rozwoju w Wyższej Szkole informatyki w Łodzi. Prorektor do spraw studentów Wyższej Szkoły informatyki i Umiejętności w Łodzi. Aktywnie uczestniczy w ruchu olimpijskim. Marek Kondraciuk, M. Łopiński, Olimpijczycy z Łodzi regionu. Paryż 1924 - Rio 2016, Łódź 2017, s. 306, s. 99; A. Bogusz, Łódzcy olimpijczycy, Łódź 1984, s. 112. Pawlak A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 53.

Dębowski, Mieczysław „Szeryf” (65 l.). Siatkarz AZS Łódź, Społem Łódź i Budowlanych Łask. Po zakończeniu kariery zawodniczej w latach 70. i 80. był trenerem młodzieżowych zespołów ŁKS Łódź osiągających sukcesy w mistrzostwach Polski kadetek i juniorek. Współpracował z trenerami Mirosławem Felińczakiem i Zbigniewem Zdunem. Do czerwca 2011 roku grał jeszcze amatorsko w siatkówkę w hali Politechniki Łódzkiej. Zmarł 8 lipca. <http://www.kronikasportu.pl/wydarzenia/odeszli-od-nas/>

Frontczak Jan: członek AZS Łódź, czołowy siatkarz Polski w latach 1946-51. Wielokrotny reprezentant Polski i kapitan naszego zespołu. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 339.

Guttmejer, Sławomir Franciszek, działacz Akademickiego Związku Sportowego, z kilkudziesięcioletnim stażem w AZS. Znany wśród przyjaciół jako Gucio, który jako student III roku Wydziału Prawa Uniwersytetu Łódzkiego wstąpił do AZS w styczniu 1946 roku. Już w październiku 1946 roku jako przedstawiciel AZS Łódź wchodzi w skład Centrali AZS w Polsce. W 1949 Kolega Sławomir Guttmejer zostaje powołany wraz z kolegami Z. Straszakiem i J. Runowskim do składu Głównej Komisji Rewizyjnej AZS. Jako wiceprezes AZS Łódź do spraw finansowych i członek GKR AZS uczestniczy w I Krajowym Zjeździe AZS. Na kolejnych II, III, i IV Zjazdach AZS Kolega

Sławek był wybierany do Zarządu Głównego AZS pełniąc równocześnie funkcje Przewodniczącego Komisji Rewizyjnej AZS Łódź. Delegaci na V, VII, VIII, IX, X, XI, XII i XIII Zjazd AZS powierzali Koledze Sławkowi obowiązki członka Głównej Komisji Rewizyjnej AZS, w której od X Zjazdu pełnił funkcję zastępcy przewodniczącego GKR. Wybrany na VI Zjeździe do składu Zarządu Głównego zostaje wiceprezesem ZG AZS ds. organizacyjnych. Kolejne XIV i XV Zjazdy wybierają Go do Głównego Sądu Koleżeńskiego. Po 47 latach zakończyła się przygoda Sławka z AZS-em jako działacza społecznego we władzach AZS na różnych stanowiskach. Będąc autentycznym świadkiem historii Akademickiego Związku Sportowego Kolega Sławek, niezależnie od pełnionych w AZS funkcji, czynnie uczestniczył w pracach Komitetów Organizacyjnych obchodów 25-lecia i 40 - lecia AZS w Łodzi przygotowując wspaniałe referaty okolicznościowe. Swoją wiedzę o AZS-ie wspierał od 1986 roku działalność Komisji Historycznej ZG AZS. Za działalność w AZS Kolega Sławek Guttmejer był odznaczany m.in. Złotą Odznaką AZS, Złotą Odznaką Jubileuszową 50 lat AZS, Odznaką 100-lecia Sportu Polskiego, Złotą Odznaką Zasłużonego Działacza Kultury Fizycznej. 13.12.1985 r. XII Zjazd AZS nadał Koledze Sławkowi Guttmejerowi godność Członka Honorowego AZS. Uczestnicząc w kolejnych trzech ostatnich Zjazdach AZS Kolega Sławek stał się jedynym członkiem AZS, który brał udział we wszystkich Krajowych Zjazdach Akademickiego Związku Sportowego. Nieliczni azetesiacy wiedzą o zasługach wojskowych podporucznika Wojska Polskiego Sławomira Guttmejera. Jest posiadaczem Medalu Wojska - Londyn 1948 roku, Krzyża Armii Krajowej – 1984, Odznaki Weterana Walk o Niepodległość - 1995. Na podstawie, A. Pyć, Azetesiak od 60 lat, Zeszyty Historyczne AZS nr 1/2005 (60 lat AZS Łódź), s. 90-1; <http://www.kronikasportu.pl/wydarzenia/odeszli-od-nas/>

Jaworowicz, Jerzy (wspomnienie) - człowiek z otwartą głową, odważny, uparty w pokonywaniu przeszkód. Urodzony pod dobrą gwiazdą, która oświeca drogę do zaskakująco szybkiej kariery. Człowiek o wielkich kontaktach, otwarty na potrzeby innych, pomagający w potrzebie. Swoją aktywnością próbuje scementować zespół przez różne formy działalności, stara się

pobudzić nauczycieli do pracy nad sobą, zainteresować nowościami naukowymi. Jest inicjatorem wielu ciekawych spotkań z ludźmi nauki. Ciągłe nowe pomysły pozwolą Mu na długie lata kierować zespołem - to jego pasja. Zielińska Joanna, Tego mi teraz brakuje (wspomnienie), w: Jaworowicz, Jerzy, 40-lecie współpracy Studium Wychowania Fizycznego i Sportu UŁ z Klubem Uczelnianym AZS UŁ, Łódź 1992, s. 44-47. Fot. W rok później /1978/ piłkarze ręczni Chojeńskiego Klubu Sportowego powtórzyli ten sukces w kategorii juniorów. Zespół pod wodzą **Jerzego Jaworowicza** Mistrzostwo zdobył w składzie: W. Stasiak, S. Szczeciński, J. Michalski, P. Kacprzak, M. Strączyński, L. Białowąs, S. Bojko, S. Bakalarz, R. Kajda, J. Okupski, T. Niewiadomski, W. Oczkowski i W. Durkowski. <http://www.lodz.kizpr.pl/?p=32&n=jubileusz%2090-lecia>

Kędzia Piotr lekka atletyka Ur. 06. 06. 1984 Zgierz. Klub: AZS Łódź 1998-2011. Klub na igrzyskach: AZS Łódź. Pierwszy trener: Krzysztof Węglarski. Trener na igrzyskach: Józef Lisowski. IO Ateny 2004, 4 x 400 m (rezerwowo, nie wystąpił). IO Pekin 2008, sztafeta 4 x 400 m: 7. Polska (Rafał Wieruszewski, Piotr Klimczak, Piotr Kędzia, Marek Pławgo). Mistrzostwa Europy: Goeteborg 2006 (4 x 400 m, Polska brązowy medal). Halowe mistrzostwa świata: Moskwa

2006 (4 x 400 m, Polska srebrny medal), Walencja 2008 (4 x 400 m, Polska 4 miejsce). Halowe mistrzostwa Europy: Birmingham 2007 (4 x 400 m, Polska brąz). Mistrz Polski, 4 x 400 m z AZS Łódź 2006. 2 razy wicemistrz Polski, 4 x 400 m z AZS Łódź 2007, 2009. Halowy mistrz Polski, 400 m: 2008. Rekordy życiowe: 200 m 21,09, 400 m 45,94. Wyniki w kategorii juniorów rokowały mu międzynarodową karierę. Min. na mistrzostwach świata U-18 w Debreczynie zdobył srebro na 400 m i wraz z kolegami złoto w sztafecie szwedzkiej (100+200+300+400 m) z rekordem świata 150,46. Łódzianin na trzeciej zmianie, na 300 m, Wygrał z Jamajczykiem Usainem Boltem, późniejszym sprinterem wszech czasów, rekordzistą świata na 100 i 200 m oraz multimedalistą (8 złotych w igrzyskach olimpijskich i 11 w mistrzostwach świata). W latach 2003-2009 należał do ścisłej czołówki polskich czterystumetrowców. Ukończył Zespół Szkół Budowlanych nr 2 w Łodzi (2003). Absolwent Wydziału Nauk o Wychowaniu Uniwersytetu Łódzkiego, specjalność Wychowanie fizyczne i zdrowotne (2008). Asystent w Pracowni Wychowania Fizycznego i Zdrowotnego Uniwersytetu Łódzkiego. Trener lekkiej atletyki i instruktor rekreacji ruchowej o specjalności trener personalny. Aktywnie działa w zarządzie środowiskowym AZS Łódź, Miejskim Szkolnym Związku Sportowym w Łodzi i Polskim Komitecie Olimpijskim. Popularyzator aktywności fizycznej. Ambasador akcji biegowo-charytatywnej Wings for Life World Run. Marek Kondraciuk, M. Łopiński, Olimpijczycy z Łodzi regionu. Paryż 1924 – Rio 2016, Łódź 2017, s. 306, s.104-5.

Koc, Jerzy, absolwent AWF, nauczyciel w VIII LO, wizytatora, pracownika Filii AWF w Łodzi. J. Koc jako trener stworzył silną grupę dziewcząt o profilu sprintersko-płotkarskim. To w jego grupie zaczęły karierę sportową B. Walisiak, zwyciężczyni AMP w biegach na 100 i 200 m, H. Blausz - płotkarka i medalistka MP juniorów, D. Skalska - płotkarka i wiele innych dziewcząt. J. Koc był pierwszym kierownikiem obiektu AZS Łódź oddanego w 1959 roku. To on próbował opracować pierwszy model działalności sekcji lekkoatletycznej w nowych warunkach posiadania własnego stadionu lekkoatletycznego. Na podstawie, J. Madej, Nasi Trenerzy, Zeszyty Historyczne AZS nr 1/2005 (60 lat AZS Łódź), s. 97-101.

Kula, Piotr, ur. w 1952 r. w Łodzi. Absolwent Wydziału Mechanicznego Politechniki Łódzkiej (1975), nauczyciel akademicki, prof. zwycz. (2000). Zawodnik (od 1969) i działacz AZS, wieloletni prezes KU AZS Politechniki Łódzkiej (1971-1975). Po dłuższej przerwie w działalności sportowej powrócił do AZS w końcu lat 90-tych, biorąc udział w reaktywacji OŚ AZS Łódź, pełniąc funkcję członka Zarządu od 2001 r., a od 2003 do 2011 r. prezesa OŚ AZS Łódź. Pod jego przewodnictwem AZS Łódź powrócił do krajowej czo-

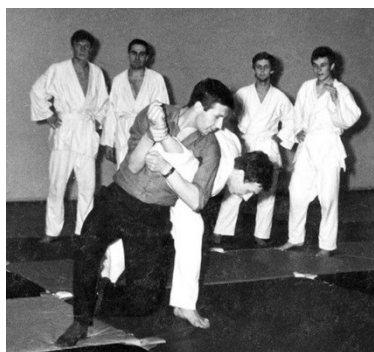
łówki sportowej, przyczyniając się do wychowania olimpijczyków, mistrzów świata i Europy. Skutecznie nadzorował i prowadził prace inwestycyjne w AZS Łódź, m.in. stadionu lekkoatletycznego w 2006 r., przewodniczył przygotowaniom najważniejszym imprez sportowych: II Sejmiku Akademickiej Kultury Fizycznej (2005), 60-lecia AZS Łódź, AMŚ w Zapasach (2004), AME w Piłce Ręcznej (2007), AMŚ w Brydżu (2008). Dzięki jego staraniom powołano unikatowy program ACSS w Łodzi w porozumieniu AZS Łódź i trzech uczelni - Uniwersytetu Łódzkiego, Politechniki Łódzkiej i Uniwersytetu Medycznego w Łodzi. Współtworzył projekt wspólnej sekcji pływania AZS UŁ-PŁ. Pomysłodawca istniejącej drużyny ligowej w piłce ręcznej w porozumieniu AZS z Anilaną Łódź. Odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (2011). Członek Honorowy AZS od 2018 r. APS 5, 2018 (351), s. 4-5.

Kuźmicki Waclaw, ur. 27.01.1921 w Bacieczkach, zm. 19 sierpnia 2013 w Katowicach. Lekkoatleta (10-bój), w. 182 cm, c.c. 81 kg. IO 1948 Londyn, 16 m.; dwukrotny medalista akademickich MŚ; siedmiokrotny mistrz Polski; Mistrz Sportu odzn. Krzyżem Kawalerskim OOP, Srebrnym Krzyżem Zasługi, Medalem 100-lecia Sportu Polskiego, złotą odznaką Zasłużony dla woj. Katowickiego. Klub AZS Łódź. Kariera sportowa 1945-51. Wykształcenie wyższe ekonomiczne, Szkoła Główna Handlowa Warszawa, ekonomista i nauczyciel, trener kadry narodowej.

Zasłużony działacz kultury fizycznej, PZLA i zasłużony sędzia międzynarodowy. Żonaty, żona Irena, córka jest matematykiem informatykiem, a syn inż. specjalistą ds. przewozów kolejowych, ma również pięcioro wnuków. Hobby: praca w ogrodzie i własny samochód. Mieszkał w Katowicach. Pawlak A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 146. Fot. Fot. www.chorzowianin.p

Kwiatkowski, Władysław, absolwent AWF, nauczyciel VI LO przyszedł do AZS w 1962 roku, trener, który umiał i potrafił wychowywać zawodników najwyższej klasy. To z jego grupy wywodzili się finaliści IO w Monachium - J. Czerbniak, St. Wagner. W jego grupie ćwiczyli reprezentanci Polski - U. Styranka, M. Jóźwik, P. Siciński, M. Sira, Cz. Kuncewicz, K. Węglarski, K. Budźko, E. Hatała. Władysław Kwiatkowski to najlepszy trener 40-lecia powojennego w okręgu łódzkim. Moim zdaniem najlepszy trener w historii sekcji lekkoatletycznej AZS Łódź. Rozstał się ze sportem z powodów zdrowotnych w połowie lat 80-tych. Na podstawie, J. Madej, Nasi Trenerzy, Zeszyty Historyczne AZS nr 1/2005 (60 lat AZS Łódź), s. 97-101.

Leńczuk, Aleksander (ur. 1939 - zm. 1986) pochodził z Warmii i Mazur. W Giżycku ukończył Liceum Pedagogiczne. Po ukończeniu studiów na warszawskiej AWF, wyjechał do Łodzi, gdzie podjął pracę, jako nauczyciel wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego w Zespole Szkół Zawodowych. W roku 1972 rozpoczął pracę w Studium WF i Sportu Politechniki Łódzkiej na etacie nauczyciela akademickiego i trenera sekcji judo. Kierownictwo studium oraz władze uczelni doceniając pracę i zaangażowanie powierzyli mu funkcję zastępcy kierownika SWFiS oraz wiceprezesa klubu uczel-

nianego AZS PŁ. Aktywnie działał na rzecz rozwoju powstałej z jego inicjatywy sekcji judo, której zawodnicy brali udział w zawodach łódzkich i krajowych. Sekcja AZS PŁ nawiązała również kontakty zagraniczne ze studentami uczelni z NRD, Czechosłowacji, Rumuni, Węgier. Wszystkie swoje obowiązki zawodowe, trenerskie i organizacyjne wypełniał z pasją i sumiennością do ostatnich dni swojego życia. Za szczególne zasługi w rozwój sportu akademickiego oraz wzorową pracę uzyskał wiele wyróżnień i odznaczeń. Ważny był dla niego tytuł przyznany przez młodzież akademicką „Najlepszego trenera PŁ - wychowawcy roku”. Srebrna odznaka AZS PŁ (1968), Złota odznaka AZS PŁ (1978), Honorowa odznaka AZS PŁ (1984) czy Medal Jubileuszowy XXXV - lecia PŁ (1980) i Złota Honorowa Odznaka Polskiego Związku Judo (1980). Za długoletnią pracę został wyróżniony także Medalem 70-lecia Klubu Sportowego „Resursa” oraz Złotą odznaką KS „Resursa” w roku 1983. Aleksander Leńczuk piastował stanowisko Prezesa Okręgowego Związku Judo w Łodzi. Za zasługi dla województwa łódzkiego wyróżniony został odznaczeniem „Zasłużony dla sportu łódzkiego” w 1979 roku oraz Honorową Odznaką Miasta Łodzi w 1984 roku. Otrzymał również odznaczenia państwowe: Srebrny Krzyż Zasługi w 1983 roku i Złoty Krzyż Zasługi w roku 1986. Wszystkie swoje obowiązki zawodowe, trenerskie i organizacyjne wypełniał z pasją i su-

miennością do ostatnich dni swojego życia. Aleksander Leńczuk zmarł nagle 25 października 1986 roku, w wieku 47 lat, w pełni sił twórczych. 10 grudnia 2011 roku odbył się już XXV Turniej Judo na PŁ Jego imienia - „Otwarte Akademickie Mistrzostwa Seniorów w Judo” pod patronatem Prezydenta Miasta Łodzi. <http://zawszerazem.sulux.net/?p=682>; Fot. Aleksandr Leńczuk (od lewej) - <https://lodzkie.naszemiasto.pl/memorial-lenczuka/ga/c2-260477/zd/279701>

Makarczyk Kazimierz: jeden z najlepszych polskich szachistów. Po wojnie występował w barwach AZS Łódź. Mistrz Polski w 1948 r. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 345. Fot: <http://www.szachypolskie.pl/kazimierz-makarczyk/>

Mańka, Jerzy, nauczyciel w Technikum Chemicznym w Łodzi. W AZS, jako trener od 1971 roku do chwili obecnej. Trener, który wybiegał z grupą tysiące kilometrów. Wychował między innymi Mirosława Żerkowskiego - olimpijczyka z Moskwy 1980 r., J. Sokala, M. Zasępę i wielu innych zawodników przydatnych w sportowej działalności sekcji lekkoatletyczne AZS Łódź. J. Mańka jeszcze w latach 90-tych sam, jako zawodnik biegał maratony. Na podstawie, J. Madej, Nasi Trenerzy, Zeszyty Historyczne AZS nr 1/2005 (60 lat AZS Łódź), s. 97-101.

Moderówna Mieczysława czołowa lekkoatletka AZS Łódź. Czterokrotna mistrzyni Polski w 1947 r.: 60 m, 100 m, 200 m i skok w dal z miejsca. Do 1949 r. reprezentantka Polski. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 346.

Nonas, Zenon (wspomnienie). Legenda Studium - tytan pracy od 7.30 do 15 codziennie w Studium. Nadzwyczaj punktualny, życzliwy, opiekuńczy, mrówczo pracowity. Sam, a później z panią Jadzią Wojnarowską przez 25 lat wykonywał wpisy do ksiąg głównych. Zielińska Joanna, Tego mi teraz brakuje (wspomnienie), w: Jaworowicz, Jerzy, 40-lecie współpracy Studium Wychowania Fizycznego i Sportu UŁ z Klubem Uczelnianym AZS UŁ, Łódź 1992, s. 44-47.

Pietrzyk, Zenon, nauczyciel VIII LO, pracownik Katedry WF i Sportu UŁ. Zajmował się wielobojami i skokami wzwyż. Ewę Karolczyk doprowadził do pobicia rekordu Polski juniorów w siedmioboju. Dochował się niezłej grupy skoczków wzwyż: J. Mileckiej, J. Skroka, J. Krollopa. Losy sportowe rzuciły go w klubie do pracy w sekcji tenisowej, gdzie zajmował się szkoleniem. Na podstawie, J. Madej, Nasi Trenerzy, Zeszyty Historyczne AZS nr 1/2005 (60 lat AZS Łódź), s. 97-101. Fot. <https://nk.pl/szkola/86839/klasa/4/galeria/16>

Ponczek, Mirosław, urodził się 23 lutego 1947 r. w miejscowości Siemionia k. Będzina w rodzinie inteligenckiej. Był absolwentem Liceum Ogólnokształcącego w Wojkowicach-Żychcicach oraz Studium Nauczycielskiego w Cieszynie (kierunek historia). W 1967 r. rozpoczął studia na Wydziale Filozoficzno-Historycznym Uniwersytetu Łódzkiego. (magisterium z historii uzyskał 24 czerwca 1972 r.). W trakcie studiów był członkiem sekcji szermierczej Akademickiego Związku Sportowego (AZS) Uniwersytetu Łódzkiego. Po ukończeniu studiów (w okresie 1972 r. do 1985 r.) pracował jako nauczyciel historii w Sosnowcu. W tym czasie odbył studia podyplomowe w zakresie politologii na Uniwersytecie Śląskim. W okresie lat 1982–1985 był wykładowcą dydaktyki na Wydziale Nauk Społecznych Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach. Stopień naukowy doktora nauk o kultu-

rze fizycznej uzyskał na AWF w Krakowie w 1984 r. na podstawie pracy *Sport i wychowania fizyczne w działalności organizacji młodzieżowych Zagłębia Dąbrowskiego (1945–1979)*. W 1985 r. rozpoczął pracę, jako adiunkt w Muzeum Śląskim w Katowicach. W latach 1986–1999 był adiunktem w Zakładzie Historii Kultury Fizycznej, wchodzącym w skład Katedry Humanistycznych Podstaw Kultury Fizycznej AWF im. Jerzego Kukuczki w Katowicach. Stopień naukowy doktora habilitowanego nauk o kulturze fizycznej otrzymał w 1999 r. na Wydziale Wychowania Fizycznego AWF im. Eugeniusza Piaseckiego w Poznaniu na podstawie rozprawy habilitacyjnej pt. *Kultura fizyczna w polskich katolickich organizacjach młodzieżowych II Rzeczypospolitej*. Tytuł profesora nauk o kulturze fizycznej otrzymał w 2007 r. Począwszy od 1 lutego 2008 r., pracował na stanowisku profesora zwyczajnego AWF w Katowicach. W latach 2004–2006 pracował również w Instytucie Wychowania Fizycznego i Sportu na Wydziale Zarządzania Politechniki Częstochowskiej, pełniąc funkcję kierownika Zakładu Historii Kultury Fizycznej. W okresie lat 2008–2013 był też zatrudniony na Wydziale Wychowania Fizycznego Uniwersytetu Rzeszowskiego. Opublikował ponad 260 prac naukowych, wypromował kilkuset (ok. 500) magistrów wychowania fizycznego i fizjoterapii oraz 9 doktorów nauk o kulturze fizycznej (w zakresie historii kultury fizycznej). Uczestniczył w pracach towarzystw naukowych polskich i międzynarodowych, m.in. był członkiem Polskiego Towarzystwa Historycznego (od 1999 r.); Polskiego Towarzystwa Naukowego Kultury Fizycznej, Sekcji Historii PTNKF, Międzynarodowego Towarzystwa Nauk Społecznych o Sporcie (International Society for the Social Sciences of Sport). Zmarł 12 lutego 2014 r. w Sosnowcu. E. Małolepszy, Biogram Mirosława Ponczka (1947–2014), *Prace Naukowe Akademii im. Jana Długosza w Częstochowie. Kultura Fizyczna* 2014, t. XIII, nr 1, s. 177-180. Fot: http://wikizaglebie.pl/wiki/Miros%C5%82aw_Ponczek

Puzio, Władysław (wspomnienie) - twórca super dokładnej statystyki. Nadzwyczaj precyzyjny, skrupulatny, nie przepuścił nawet najmniejszej pomyłki w sprawozdaniu. Zawsze uśmiechnięty, taktowny, typowy kierownik „pan zrobi to, a pan zrobi tamto”. I nie było rady, trzeba było robić. Zielińska Joanna, Tego mi teraz brakuje (wspomnienie), w: Jaworowicz, Jerzy, 40-lecie współpracy Studium Wychowania Fizycznego i Sportu UŁ z Klubem Uczelnianym AZS UŁ, Łódź 1992, s. 44-47.

Radomski Marian: w AZS od 1947 r. Czołowy siatkarz Polski. Wielokrotny reprezentant Polski w latach 1951-1959. Obecnie gra w AZS Łódź. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., *Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty*, Warszawa 1962, s. 348.

Styranka-Józwicka Urszula urodziła się 25 sierpnia 1947 roku w Łodzi w rodzinie robotniczej. Po ukończeniu 150 Szkoły Podstawowej uczęszczała do X Liceum Ogólnokształcącego, w którym otrzymała świadectwo dojrzałości. W latach 1972-1977 studiowała na Akademii Wychowania Fizycznego w Poznaniu, którą ukończyła w stopniu magistra wf i z uprawnieniami trenera II klasy w lekkiej atletyce. Sport uprawiała od 1963 roku. Początkowo w Międzyszkolnym Klubie Sportowym „Śródmieście”, gdzie pod kierunkiem Wojciecha Rudzińskiego ćwiczyła skok wzwyż, następnie w AZS - Łódź pod opieką trenera Władysława Kwiatkowskiego specjalizowała się w biegach na 100 i 200 m. Była mistrzynią Polski juniorek w biegu na 100 m w 1966 roku. Od 1965 roku powoływana była do kadry narodowej, w której zaliczyła 160 startów. Debiutowała w meczu Polska-Szwecja Ważniejsze imprezy to m. in. Mistrzostwa Europy w Atenach i Helsinkach, gdzie biegła w sztafecie 4 x 100 m. Była również uczestniczką Uniwersjady w Moskwie w 1973 roku, na której wywalczyła srebrny medal w sztafecie. Mistrzyni Polski seniorek na 200 m w 1970 i 1971 r. Dwukrotnie brała udział w olimpiadach. Na XIX Igrzyskach Olimpijskich w Mek-

syku w 1968 roku biegając w sztafecie 4 x 100 m (wspólnie z: M. Sarną, D. Straszyńską i I. Szewińską) przyczyniła się do zajęcia 7 miejsca w półfinale z czasem 53,0 s. Natomiast na XX Igrzyskach Olimpijskich w Monachium w 1972 roku będąc również zawodniczką sztafety 4 x 100 m (wspólnie z: B. Bakulinową, D. Jędrejek i H. Kernerówną, zajęła 8 miejsce w finale z czasem 44,20 s. Od 1968 roku mieszka w Olsztynie, gdzie startowała w barwach KS „Gwardia”. A. Bogusz, Łódzcy olimpijczycy, Łódź 1984, s. 210. Fot: http://en.cyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Urszula_Styranka-Szubzda/ Archiwum Muzeum Sportu w Olsztynie.

Urbańczyk-Olejarczyk Aleksandra pływanie, ur. 18.11.1987 Łódź. Kluby: MKS Trójka; Łódź 1994-2012. AZS UŁ PŁ Łódź od 2013. Klub na igrzyskach: AZS UŁ PŁ Łódź. Pierwszy trener: Mariusz Wędrychowicz. Inni, którzy wywarli wpływ na jej karierę: Marek Młynarczyk. Bartosz Olejarczyk (mąż). Trener na igrzyskach: Bartosz Olejarczyk. IO Rio de Janeiro 2016. 50 m dowolnym: 29. Aleksandra Urbańczyk-Olejarczyk (Polska) 25.28. 4x100 m, dowolnym: 15. Pol-

ska 3.41.43 (Katarzyna Wilk. Alicja Tchórz, Aleksandra Urbańczyk-Olejarczyk. Anna Dowgiert). Mistrzostwa świata: pływalnia 50 m: Barcelona 2003. Montreal 2005. Melbourne 2007. Barcelona 2013. Kazań 2015. pływalnia 25 m: Manchester 2008. Dubaj 2010. Sztambuł 2012 (brąz na 50 m grzbietowym. 26.50). Doha 2014. Mistrzostwa Europy. pływalnia 50 m: Budapeszt 2006. Eindhoven 2008. Budapeszt 2010. Debreczyn 2012. Berlin 2014. Londyn 2016. pływalnia 25 m: Dublin 2003. Wiedeń 2004. Triest 2005. Helsinki 2006. Debreczyn 2007. Rijeka 2008. Sztambuł 2009. Eindhoven 2010. Szczecin 2011. Chartres 2012. Herning 2013. Netanja 2015. 8 medali mistrzostw Europy (pływalnia 25 m): Wiedeń 2004 (złoto na 100 m zmiennym 1.00.75. srebro na 200 m zmiennym 2.10.64). Triest 2005 (srebro na 200 m zmiennym 2.11.11). Helsinki 2006 brąz na 200 m zmiennym 2.10.89). Debreczyn 2007 (srebro na 100 m zmiennym 1.00.53). Szczecin 2011 (brąz 4 x 50 m zmiennym 1.48.70 z Ewą Ścieszką, Anną Dowgiert i Katarzyną Wilk). Herning 2013 (srebro na 50 m grzbietowym 26.31). Netanja 2015 (srebro na 50 m grzbietowym 26.27). 109 medali mistrzostw Polski seniorek, 60 złotych, 32 srebrne, 17 brązowych (pływalnia 50 m i 25 m), rekordzistka wszech czasów i wszech dyscyplin pod względem liczby krajowych trofeów. Niewiele brakowało do uzyskania kwalifikacji na igrzyska do Aten 2004, Pekinu 2008 i Londynu 2012 (dwa razy po 0.03 i raz 0,04) i dopiero przed Rio de Janeiro 2016 osiągnęła życiowy cel. Po zakończeniu kariery przez Otylię Jędrzejczak, niekwestionowana liderka polskiego pływania. Brak w Łodzi pięćdziesięciometrowej pływalni sprawił, że musiała specjalizować się w pływaniu na krótkim basenie. W dzieciństwie przejawiała talent do tańca ale wybrała pływanie. Imponuje techniką, lekkością, elegancją pływania, a w stylach motylkowym i grzbietowym osiągnęła techniczną perfekcję. „Woda kocha Olę” - powiedział kiedyś trener Trójki, Krzysztof Cheliński doszukując się tu źródeł jej sukcesów. Niezwykle pracowita i sumienna zawodniczka, racjonalnie podchodząca do zadań treningowych. Ukończyła Szkołę Podstawową nr 173 im. I Dywizji Kościuszkowskiej w Łodzi (2000). Absolwentka 5 Gimnazjum im. Króla Władysława Jagiełły (2003) i III LO im. Tadeusza Kościuszki w Łodzi (2006) oraz Wydziału Nauk o Wychowaniu Uniwersytetu Łódzkiego, kierunek pedagogika w zakresie wychowania fizycznego i zdrowotnego (2011). Po okresie stagnacji wyników wróciła do europejskiej czołówki, kiedy trener Bartosz Olejarczyk był medalistą mistrzostw Polski, z którym trenuje od września 2009 i za którego wyszła za mąż w 2011, przestawił ją na trening sprinterski. Zaowocowało to pobiciem 13 rekordów Polski w latach 2013-2015. Taki postęp u pływaczki między 26 i 28 rokiem życia jest rzadkością. Od 2008 prowadzi Szkołę Pływacką Aleksandry Urbańczyk na basenach przy ul. Rzgowskiej i przy ul. Czajkowskiego w Łodzi. Wielo-

krotna finalistka plebiscytu „Dziennika Łódzkiego” na Sportowca Roku. Już w wieku 16 lat została jego najmłodszą laureatką (Sportowiec Roku 2003 i 2004). Marek Kondraciuk, M. Łopiński, Olimpijczycy z Łodzi regionu. Paryż 1924 – Rio 2016, Łódź 2017, s. 306, s. 171.

Wagner Stanisław urodził się 11 listopada 1947 roku w Starkówku w rodzinie robotniczej. Po ukończeniu 12 Szkoły Podstawowej w Łodzi uczęszczał do XIII Liceum Ogólnokształcącego gdzie utrzymał świadectwo dojrzałości, a następnie w latach 1966-1970 studiował na Uniwersytecie Łódzkim, który ukończył z tytułem mgr ekonomii. Pracował zawodowo początkowo w Fabryce Transformatorów „ELTA” jako referent, następnie w PP „ELEKTROMONTAŻ” na stanowisku specjalisty d/s organizacji i kierownika działu umów. Uprawianie sportu rozpoczął w 1962 roku w szkole podstawowej biorąc udział we wszystkich imprezach międzyszkolnych. Należał do sekcji lekkiej atletyki Międzyszkolnego Klubu Sportowego „Czarni”, gdzie trenował biegi krótkie pod kierunkiem Władysława Kwiatkowskiego. Był mistrzem Polski juniorów na 100 m i 200 m w latach 1965-1966, reprezentował barwy kraju na Mistrzostwach Europy juniorów w Odesie w 1966 roku zajmując IV miejsce w biegu na 100 m i 200 m oraz III miejsce w sztafecie 4 x 100 m. Od 1966 roku reprezentował barwy Akademickiego Związku Sportowego - Łódź. W kadrze narodowej seniorów zadebiutował w 1967 roku podczas meczu Polska - ZSRR biegając w sztafecie 4 x 100 m. Łącznie wystąpił 40 razy w zespole reprezentacyjnym. Rekordy życiowe: 10,3 s na 100 m i 21,1 s na 200 m uzyskał w 1970 roku. Był członkiem ekipy narodowej na XX Igrzyskach Olimpijskich w Monachium w 1972 roku - gdzie w eliminacjach biegu indywidualnego na 100 m zajął III miejsce z czasem 10.62 s., a w ćwierćfinale po uzyskaniu 10.61 s. odpadł z konkurencji. Wspólnie z: J. Czerbniakiem, T. Cuchem, Z. Nowoszem biegał w sztafecie 4 x 100 m, która wywalczyła: I miejsce w przebiegach (39,11 s), III miejsce w półfinale (38,90 s) i VI miejsce w finale z czasem 39,103 s. W 1973 roku reprezentował jeszcze barwy kraju podczas półfinału Pucharu Europy w Jugosławii. Zakończył czynne uprawianie sportu w 1974 roku, krótko był kierownikiem sekcji la Klubu Sportowego „Budowlani”. W 1983 roku był dyrektorem Klubu Środowiskowego AZS - Łódź. A. Bogusz, Łódzcy olimpijczycy, Łódź 1984, s. 144; Pawlak A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 275.

Węglarski, Krzysztof, to najpierw zawodnik w grupie Władysława Kwiatkowskiego, wicemistrz Polski, reprezentant kraju zawodnik, który umiał walczyć z rywalami. Po zakończeniu kariery zawodniczej trener w AZS. Nakładem dużej pracy dochował się bardzo silnej grupy przedłużonego sprintu. Jego syn Michał był finalistą ME juniorów w sztafecie 4 x 400 m, a uczestnikiem ostatnich IO w Atenach był Piotr Kędzia (sztafeta 4 x 400 m). Krzysztof Węglarski w 2002 roku został wybrany trenerem roku w plebiscycie na najlepszego trenera Łodzi. Od roku 1998 był trenerem kadry narodowej juniorów czterystumetrowców. W sekcji pełnił funkcję koordynatora. Na podstawie, J. Madej, Nasi Trenerzy, Zeszyty Historyczne AZS nr 1/2005 (60 lat AZS Łódź), s. 97-101. Fot. <http://www.6lo.ayz.pl/images/absolwenci/Wglarski%20Krzysztof.jpg>

Włodarski, Janusz, nauczyciel SP nr 79 w Łodzi, VIII LO zaczął pracę od funkcji trenera, po kilkunastu latach pełnił funkcję Dyrektora Klubu, był też zastępcą dyrektora i trenerem. Indywidualista, umie pracować z poszczególnymi zawodnikami. Wychował wielu wybitnych zawodników - K. Spychała, T. Nagórka, R. Wiczaka. Janusz Włodarski jest związany z klubem, jako trener i jako pracownik etatowy, utożsamia się z klubem. Na podstawie, J. Madej, Nasi Trenerzy, Zeszyty Historyczne AZS nr 1/2005 (60 lat AZS Łódź), s. 97-101.

Wypych Filip Ur. 20.04.1991 Łódź. Kluby: MKS Trójka Łódź 1998-2012. AZS UŁ PŁ Łódź od 2012. Klub na igrzyskach: AZS UŁ PŁ Łódź. Pierwszy trener: Krzysztof Cheliński. Inni, którzy wywarli wpływ na jego karierę: Marek Młynarczyk. Bartosz Kizierowski. Marcin Babuchowski. Trener na igrzyskach; Robert Białecki. IO Rio de Janeiro 2016. 50 m dowolnym: 21. Filip Wypych (Polska) 22.23. Mistrzostwa świata. pływalnia 50 m. 50 m dowolnym. Szanghaj 2011 (36 miejsce). Mistrzostwa Europy. pływalnia 50 m. 50 m dowolnym. Debreczyn 2012 (15 miejsce). Londyn 2016 113 m), pływalnia 25 m. Szczecin 2011 (14 m). 4 razy mistrz Polski (pływalnia 25 m). 4 razy wicemistrz Polski (pływalnia 25 m). 5 razy wicemistrz Polski (pływalnia 50 m). Dynamiczny, pełen fantazji i brawury klasyczny sprinter. Zawodnik o ogromnym potencjale wciąż jeszcze nie w pełni wykorzystany. Do krajowej czołówki wszedł po dwóch latach treningów w Hiszpanii, w grupie trenera Bartosza Kizierowskiego (m.in. z Konradem Czerniakiem). Po igrzyskach Rio de Janeiro 2016 włączył się w przedsięwzięcia środowiska olimpijczyków i Regionalnej Rady Olimpijskiej. Ukończył SP 173 im. I Dywizji Kościuszkowskiej w Łodzi (2004). Absolwent III LO im. Tadeusza Kościuszki w Łodzi (2010). Student Wydziału Organizacji i Zarządzania Politechniki Łódzkiej. Marek Kondraciuk, M. Łopiński, Olimpijczycy z Łodzi regionu. Paryż 1924 – Rio 2016, Łódź 2017, s. 306, s. 181-2.

Zawada Roman: w AZS Łódź od 1946 r. Siatkarz, organizator sekcji siatkówki AZS Łódź i wieloletni jej kierownik. Członek Prezydium Zarządu Głównego AZS. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 353.

Zimiński Józef: członek AZS Łódź, następnie AZS Warszawa. Koordynator i działacz strzelectwa sportowego AZS, członek ZG Polskiego Związku Strzelectwa Sportowego. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 353.

Żerkowski Mirosław Ur. 20.08.1956 Łódź. Kluby: MKS AZS Łódź 1973-1977, AZS Poznań 1978-1980, MKS AZS Łódź 1980, ROW Rybnik 1980-1992, Crvena Zvezda Belgrad 1989-1990, Budowlani Kielce 1992-1994. Klub na igrzyskach: MKS AZS Łódź. Pierwszy trener: Jerzy Mańka, inni, którzy mieli wpływ na tego karierę: Janusz Ludka, Ryszard Szczepański. IO Moskwa 1980, bieg na 1500 m: Mirosław Żerkowski (Polska) 348,2, odpadł w półfinale. Mistrzostwo świata, bieg na 3.000 m z przeszkodami: Rzym 1987 (nie ukończył biegu eliminacyjnego). Mistrzostwa Europy: Ateny 1982 11.500 m: odpadł w eliminacjach 343,461, Split 1990 (3.000 m z przeszkodami, nie ukończył biegu w półfinale). Halowe mistrzostwo świata, bieg na 1.500 m: Paryż 1985 (4 miejsce, 342,211). Halowe mistrzostwo Europy, bieg na 1.500 m: Grenoble 1981 (brązowy medal, 3.44,321). Rekordzista Polski, bieg na 1500 m: 3.36,2. 7 razy mistrz Polski, bieg na 1.500 m: 1981, 1982, 1983, 1984, 1985, bieg na 3.000 m z przeszkodami: 1987, 1988. Wicemistrz Polski, bieg na 3.000 m z przeszkodami: 1986. 3 razy halowy mistrz Polski, bieg na 1.500 m: 1980, 1982, 1984. Holowy wicemistrz Polski, bieg na 1.500 m: 1985. Rekordy życiowe: 1.500 m – 3.36,19 (w hali 3.41,161, 3.000 m - 748,93, 5.000 m 13.34,24, 3.000 m z przeszkodami- 8.16,89. Skromny, pracowity sportowiec. Choć uprawiał sport indywidualny, to potrafił silnie identyfikować się z drużyną i z sukcesami wystąpił w aż 21 meczach międzypaństwowych. Absolwent IX LO dla Pracujących w Łodzi 1977 r. Studiował na AWF w Poznaniu. Ma bardzo dobry kontakt z młodzieżą i realizuje się w roli trenera w Szkole Mistrzostwa Sportowego im. Kazimierza Górskiego w Łodzi. Aktywnie uczestniczy w przedsięwzięciach Regionalnej Rady Olimpijskiej w Łodzi. Marek Kondraciuk, M. Łopiński, Olimpijczycy z Łodzi regionu. Paryż 1924 - Rio 2016, Łódź 2017, s. 306, s.169-170; Pawlak A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 302.

Józwik, Marek (ur. 10 kwietnia 1947 r. w Łodzi) – polski lekkoatleta związany w latach 1967–1972 z Gwardią Olsztyn, specjalizujący się w biegach płotkarskich. Mistrz Polski, olimpijczyk, po zakończeniu kariery sportowej dziennikarz i działacz sportowy, autor dwóch książek. Jest wychowankiem MKS Śródmieście Łódź (1962–1965). Następnie należał do klubów AZS Łódź (1966), Gwardia Olsztyn(1967–1972) i Skra Warszawa (1973–1976). Największe sukcesy osiągnął, trenując w Olsztynie. Na przełomie lat 60.i 70. XX w. był jednym z najlepszych polskich płotkarzy (110 m), trzykrotnym mistrzem Polski w latach 1969-1971. W 1972 r. startował na Igrzyskach Olimpijskich w Monachium. Od 1968 do 1972 roku szesnaście razy bronił barw narodowych w meczach międzypaństwowych, a w 1970 r. wystąpił w Pucharze Europy. W latach 1970–1972 sześciokrotnie poprawiał rekord Polski (od 13,9 do 13,5). Po zakończeniu sportowej kariery został dziennikarzem sportowym (pisał m.in. w „Trybunie Ludu” oraz „Rzeczpospolitej”). Obecnie pracuje jako komentator w TVP Sport, jest również redaktorem naczelnym „Magazynu Lekkoatletycznego”. Jest autorem dwóch książek: *Rowerem przez Europę* (1992) oraz *Cyrk Blagiera* (2004) Dla TVP komentuje zawody lekkoatletyczne oraz biegi narciarskie. Prowadzi programy publicystyczne, w których porusza ważne tematy sportowe. Pełni funkcję prezesa Polskiego Związku Curlingu. Absolwent Akademii Wychowania Fizycznego w Poznaniu (1976). encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Marek_Józ wik ; Fot. www.zczuba.pl

Fokt, Zygmunt (1907 - 1994), zawodnik, fechtmistrz, wychowawca, działacz, sędzia i organizator sportowy. Urodził się 3.V.1907 r. w Pabianicach i jako młody chłopak wychowywał się w środowisku robotniczym. Od wczesnej młodości interesował się najpierw piłką nożną, a potem lekkoatletyką, gimnastyką i boksem. Brał udział w różnych zawodach lekkoatletycznych i turniejach bokserkich. W październiku 1928 rozpoczął służbę wojskową zostając zawodowym podoficerem. Z szermierką zetknął się późno, bo w roku 1931. Wkrótce dostaje się na kurs fechtmistrzów, który kończy po dwóch latach, pod kierunkiem znakomitego znawcy i miłośnika szermierki Kazimierza Laskowskiego. Otrzymuje stopień dyplomowanego fechtmistrza oraz instruktora wychowania fizycznego. Kursy prowadzone w wojskowej szkole przez K. Laskowskiego były znakomite, a program obejmował dokładne poznanie floretu, szpady i szabli - teorię, praktykę, metodykę nauczania. /.../ Po uzyskaniu dyplomu fechtmistrza Zygmunt Fokt pracuje do 1935 r. w Centralnym Instytucie Wychowania Fizycznego (dzisiejsza AWF Warszawa), pod kierunkiem Kazimierza Laskowskiego, prowadząc ćwiczenia szermiercze ze słuchaczami uczelni, uczestnikami dwuletnich kursów dla fechtmistrzów oraz uczestnikami rocznych oficerskich kursów szermierczych. /.../ Uczestniczyli w wojskowych mistrzostwach okręgów w kategorii fechtmistrzów, startując w szabli i szpadzie odnosi w tych zawodach szereg sukcesów. /.../ W 1938 r. zostaje odkomenderowany do pracy w Akademii Wychowania Fizycznego w Warszawie. W czasie kampanii Wrześniowej zostaje ranny odłamkami granatu. W okresie okupacji działał w szeregach SZP, ZWZ, Armii Krajowej. /.../ Po wojnie Zygmunt Fokt podejmuje działalność w zakresie wychowania fizycznego i sportu. Od roku 1945 pracuje jako instruktor wychowania fizycznego w Związku Walki Młodych, organizuje zespoły sportowe w województwie łódzkim. Następnie zostaje powołany do wojska i obejmuje stanowisko wykładowcy wychowania fizycznego w Szkole Oficerskiej W Łodzi, gdzie poznaje i nawiązuje współpracę ze znanymi sportowcami oraz wybitnymi działaczami sportowymi, takimi jak: Otto Fiński (późniejszy wspaniały, wieloletni prezes Polskiego Związku Szermierczego i dyrektor Naukowego Instytutu Kultury Fizycznej), Arkady Brzezicki (sekretarz, działacz Polskiego Związku Szermierczego), Antoni Miller (późniejszy dyrektor departamentu GUKF). Przy ich pomocy tworzy sekcję szermierczą w Szkole Oficerskiej, która wkrótce staje się przodującą sekcją wśród szkół oficerskich (prowadzi ponadto sekcję bokserską). Celem zwiększenia zainteresowania szermierką daje ogłoszenie do prasy zachęcające do uprawiania szermierki. Prowadzi to do spotkania dawnych szermierzy i działaczy, w tym tak znanych, jak Bolesław Banaś, Eugeniusz Dajwłowski, Jerzy Rybicki, Bolesław Bachman. Powstają sekcje szermiercze w AZS oraz w Kolejniku Łódź. Przy współudziale Fokta powstaje również Łódzki Okręgowy Związek Szermierczy, a Łódź wkrótce staje się prężnym ośrodkiem szermierczym. Zygmunt Fokt jest również jednym z działaczy, którzy w 1945 r. doprowadzili do reaktywowania Polskiego Związku Szermierczego w Katowicach. Zygmunt Fokt w Łodzi działa z ogromną energią i rozmachem. Organizuje zespoły szermiercze w Młodzieżowym Domu Kultury oraz naucza szermierki w Wyższej Szkole Teatralnej. Ćwiczenia szermiercze dla przyszłych aktorów z dużym zainteresowaniem oglądali profesorowie: Schiller, Zelwerowicz, Korzeniowska, a w zajęciach szermierczych brali udział m.in. Jan Świdorski, Jan Szymański, Henryk Borowski, Józef Nalberczak, Leon Pietraszkiewicz. W tym okresie bierze udział w licznych prelekcjach i pokazach walki wręcz i innych sportów. W 1948 roku zostaje przeniesiony do AWF w Warszawie na stanowisko komendanta Kursów Przodowników Hufców „Służby Polsce” oraz dowódcy kompanii Kursu WF przy AWF. Na ćwiczenia przychodzili też słuchacze AWF, a za namową wojskowych, w AZS tworzą się sekcje szermiercze. /.../ W 1955 zostaje trenerem głównym sekcji szermierczej CWKS ... Rozpoczyna się okres wielkich sukcesów szermierzy Legii. /.../ W roku 1967 r. zostaje pułkownikiem, ale grudniu tego roku przechodzi do rezerwy. Po przejściu do rezer-

BIOGRAMY

wy nadal aktywnie działał w swojej ukochanej szermierce. Zmarł 28. VIII. 1994 roku w Warszawie. Z. Czajkowski, Zygmunt Fokt (1907 - 1994), w: Ludzie wychowania fizycznego i sportu, red. Tadeusz Ulatowski, Warszawa 2000, s. 29-36.